

Dosar nr.(...)

Operator de date cu caracter personal (...)

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 08 ianuarie 2019
Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale
PREȘEDINTE M. ...
Judecător R. ...
Grefier (...)

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelanta pârâtă SC (...) SA, cu domiciliul în (...) împotriva sentinței civile nr. 1823 din 6 iulie 2018 și a încheierii de ședință din data de 30 martie 2018 pronunțate de Tribunalul Constanța în dosarul nr. (...); în contradictoriu cu intimatul reclamant (...), cu domiciliul (...) având ca obiect obligația de a face.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru apelanta pârâtă avocat (...) în substituție pentru avocat (...), care depune la dosar delegația de substituție, iar pentru intimatul reclamant se prezintă avocat (...) în baza împuternicirii avocațiale seria (...) depusă la dosar.

Procedura este legal îndeplinită conform art. 155 și următoarele Cod pr.civilă.

În referatul oral asupra cauzei grefierul de ședință învederează că la data de (...), intimatul reclamant prin apărător a depus la dosar un punct de vedere privind rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocată de apelanta pârâtă, ce nu s-a comunicat apelantei pârâte.

După referatul grefierului de ședință;

Apărătorul apelantei pârâte susține că a luat cunoștință de punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept invocată, întrucât i-a fost comunicat de către apărătorul intimatului reclamant.

Instanța acordă cuvântul părților asupra chestiunii de drept invocată de apelanta pârâtă.

Având cuvântul apărătorul apelantei pârâte susține că chestiunea invocată prin sesizarea depusă la dosar este nouă pentru ÎCCJ, întrebarea adresată depinde de această chestiune și se impune a fi sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție. Arată, pe scurt apărătorul apelantei pârâte, că această situație este cunoscută, Curtea de Apel (...) s-a pronunțat diferit în alte două dosare, iar soluționarea acestui dosar depinde de această chestiune de drept. Apreciază că cea mai bună soluție este sesizare ÎCCJ, pentru a se clarifica odată pentru totdeauna chestiunea de drept invocată și în susținere depune la dosar practică judiciară reprezentând hotărârile pronunțate de Curtea de Apel în cauzele despre care a făcut vorbire.

Apărătorul intimatului reclamant susține că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, cercetarea fondului nu depinde interpretarea dispozițiilor legale cu privire la care apelanta dorește sesizarea ÎCCJ. În acest sens să se aibă în vedere sub un prim aspect, încercând să argumenteze care anume parte din disp. art. 30 alin. 1 lit. e și art. 3 lit.h din

Legea 263/2010, ar fi nelămuritoare, susceptibile de o interpretare greșită ori ar presupune o neclaritate pentru instanța, apelanta argumentează necesitatea pronunțării unei hotărâri prealabile din perspectiva administrării probatoriului. În acest sens, se arată că odată apărută noțiunea locului de muncă în condiții speciale prin legea nr. 263 – lit.h, instanța trebuie să aibă în vedere și să interpreteze toate celelalte dispoziții existente din perspectiva noii de condiții de reevaluare, apreciată de apelanta ca fiind o condiție suplimentară prevăzută de legiuitor față de HG 1024 ce reprezintă cadrul legal la care tocmai apelanta face trimitere atunci când arată instanței cărui act trebuie să se raporteze când analizează condițiile ce trebuiau îndeplinite la momentul reevaluării pentru ași putea contura o concluzie referitoare la îndeplinirea acestora pentru menținerea avizului obținut în 2005.

Din acest punct de vedere apreciază că este inadmisibilă cererea de sesizare pentru neîndeplinirea criteriului prev. de art. 519 Cod pr.civilă și care privește dezlegarea în fond a pricinii.

Pe de altă parte, solicită a se avea în vedere faptul că sesizarea ÎCCJ pe art. 30 alin. 2, nu s-ar impune, pentru că atunci când a analizat admisibilitatea unor astfel de acțiuni, ÎCCJ s-a raportat la aceste dispoziții, reținând că unul din criteriile ce trebuie avute în vedere în sensul interpretării dispozițiilor din Legea nr. 263/2010 de către instanța de judecată, este acela al parcurgerii procedurilor și a existenței locurilor de muncă și unităților în anexele 2 și 3 la Legea nr. 263/2010. Prin urmare nici față de acest text de lege nu există nici un dubiu al interpretării, pentru a fi necesară o interpretare dată de ÎCCJ.

Față de textele de lege în raport de care apelanta apreciază că interpretarea ar trebui dată de instanța de judecată sau ÎCCJ, în sensul că ei ca societate deținătoare de avize de încadrare în condiții speciale nu mai sunt datori să plătească acele contribuții de asigurări sociale suplimentare, nici unul din textele de lege la care face trimitere apelanta nu cuprinde dispoziții în sensul datorării acestor contribuții suplimentare. Toate textele de lege reglementează un drept suplimentar ce revine pensionarului dar față de care legiuitorul dispune în mod expres că suplimentarea de stagiu acordată pentru fiecare an lucrat în condiții speciale va fi valorificată în condiții normale de muncă, ceea ce în sensul susținut de apelantă, nu obligă angajatorul la plata unor contribuții suplimentare.

Pentru aceste considerente, apreciază în principal, că nu sunt îndeplinite condițiile admisibilității acestei chestiuni de drept, însă în situația în care instanța va ajunge la o concluzie contrară, interpretarea textelor de lege este în sensul susținut.

Instanța, rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție .

CURTEA :

Obiectul litigiului:

Susținerile reclamantului:

Reclamantul (...) este angajat al pârâtei SC (...) SA (...) ca personal navigant în sala mașinilor de la bordul navelor cu capacitate minimă a motorului de 600 CP.

Acest loc de muncă a fost încadrat în condiții speciale potrivit procedurii prevăzute de HG nr.1025/2003, în baza avizului de încadrare în condiții speciale nr.98/25.07.2005 emis de MMSSF.

Atât societatea pârâtă cât și locul de muncă ocupat de reclamant sunt indicate în Legea nr. 226/2006 – Anexa 1 pct.9 și Anexa 2 pct.85 precum și în Legea nr. 263/2010 – Anexa 2 pct.9 și Anexa 3 pct.85.

Ulterior, ca urmare a procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale, prevăzută de HG nr.1284/2011, prin Hotărârea nr.92/08.08.2013, Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale a respins solicitarea de menține a acestei încadrări pentru locul de muncă ocupat de reclamant în cadrul societății pârâte.

Reclamantul susține că, deși a ocupat un loc de muncă încadrat în condiții speciale, potrivit legii și în urma procedurii administrative prevăzute de aceasta, pârâta nu a recunoscut activitatea sa ca fiind desfășurată în condiții speciale și nu a plătit contribuția de asigurări sociale corespunzătoare.

Ca urmare, reclamantul a chemat în judecată pe pârâta SC (...) SA Constanta, solicitând instanței: „constatarea perioadei 01.04.2001 – 21.12.2015 ca fiind lucrată în condiții speciale și obligarea pârâtei la încadrarea în condiții speciale a reclamantului și a locului de muncă în care acesta și-a desfășurat activitatea; obligarea pârâtei la emiterea unei adeverințe care să ateste că reclamantul a lucrat în condiții speciale; obligarea pârâtei la plata contribuțiilor de asigurări sociale pentru condiții speciale”.

Apărările pârâtei :

SC (...) SA a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, motivând că nu sunt îndeplinite condițiile de aviz/proces – verbal pentru încadrarea în condiții speciale și nici condițiile pentru ca reclamantul să beneficieze de condiții speciale.

Se susține că activitatea desfășurată de personalul navigant care lucrează în sala mașinilor se încadrează în condiții speciale cât timp exista cumulul de factori – zgomot, trepidații, micro climat cald iar în cadrul societății nu există persoane care lucrează pe toata durata timpului de lucru în condiții speciale astfel că, reclamantul și-a desfășurat activitatea în condiții normale de lucru.

Pârâta consideră că încadrarea în condiții speciale a unui loc de muncă urmare a procedurii administrative, nu este suficientă, fiind necesar ca reclamantul să fi desfășurat **efectiv**, pe parcursul întregului program normal de lucru activitatea în prezența condițiilor de muncă ce au determinat încadrarea în condiții speciale.

Pentru perioada ulterioară emiterii Hotărârii nr.92/08.08.2013 de către Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale, prin care s-a respins cererea de emitere a avizului de încadrare în condiții speciale a locului de muncă ocupat de reclamant, pârâta susține că nu se mai poate considera că reclamantul a lucrat în condiții speciale de muncă, această hotărâre producând efect imediat.

Soluția instanței de fond:

Tribunalul a admis acțiunea și a constatat că reclamantul a lucrat în perioada 01.04.2001-21.12.2015 în condiții speciale de muncă, obligând pârâta să-i elibereze o adeverință din care să rezulte că în perioada 01.04.2001-21.12.2015 reclamantul a prestat activitatea în condiții speciale precum și la plata contribuțiilor de asigurări sociale aferente condițiilor speciale de muncă, începând cu luna octombrie 2012, până la data de 21.12.2015.

Instanța de fond a apreciat că, spre deosebire de perioada anterioară anului 2001, pentru care Ordinul nr.50/1990 condiționa încadrarea în grupa superioară de muncă de timpul efectiv lucrat (cel puțin 50% din timp în cazul grupei I de muncă respectiv 75% din timp în cazul grupei II de muncă) ulterior acestei date, această cerință nu se mai impune nici sub imperiul Legii nr.19/2000 și nici al Legii nr. 263/2010 astfel că a înlăturat susținerea pârâtei potrivit căreia încadrarea nu ar fi justificată pe perioadele în care motoarele ar fi fost oprite, pentru că legea nu distinge.

Obiectul sesizării

- interpretarea art.3 al.1 lit. h) din Legea nr.263/2010 și art.2 lit.b) din HG nr.1284/2011 în sensul de se stabili dacă, după încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale în conformitate cu art.30 al.1 lit. e) raportat la Anexa nr.2 și 3 din Legea nr. 263/2010, angajatorul poate condiționa angajatului încadrat în astfel de locuri de muncă

Societatea arată că a parcurs în termenul legal procedura de reevaluare a condițiilor speciale de muncă, iar în urma acestui proces Comisia a respins avizul de încadrare în condiții speciale, deoarece nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr.263/2010 coroborat cu dispozițiile HG nr. 1284/2011.

Atâta vreme cât în urma unei proceduri de reevaluare s-a stabilit faptul că societatea nu mai are condiții speciale de muncă, nu mai exista fundamentul care să îi oblige la plata unor contribuții majorate și nici posibilitatea constatării unei munci în condiții speciale.

După emiterea avizului negativ nu mai există vreun temei legal pentru încadrarea în condiții speciale și obligarea la plata unor contribuții majorate de asigurări sociale.

2. Intimatul reclamant consideră că art.3 alin.1 lit."h" din Legea nr.263/2010 nu poate fi interpretat în sensul implementării unei noi condiții de încadrare în condiții speciale începând cu anul 2011, iar art.18, art.27 și art.28 din Legea nr.263/2010 în raport de conținutul acestora, nu pot fi interpretate în sensul că doar munca în condiții speciale duce la plata contribuției majorate de asigurări sociale.

Potrivit art.30 alin.2 din Legea nr.263/2010 : „ Periodic, din 5 în 5 ani, locurile de muncă în condiții speciale de muncă prevăzute la alin. (1) lit. e), adică locurile de munca pentru care activitățile și unitățile sunt prevăzute în anexele 2 și 3 la lege, sunt supuse procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale, stabilită prin Hotărâre a Guvernului.”

Așadar, art.30 alin.2 din Legea nr.263/2010 trimite instanța de judecată la interpretarea și aplicarea HG nr.1284/2011, atunci când aceasta a fost investită cu o acțiune în constatarea perioadei lucrată în condiții speciale, deoarece acesta este actul normativ care stabilește criteriile și condițiile ce trebuie îndeplinite pentru menținerea sau nu a încadrării locurilor de muncă în condiții speciale, după finalizarea procedurii de reevaluare.

Ori, din moment ce printre criteriile prevăzute expres de legiuitor în art.3 din HG nr.1284/2011 nu se regăsește și cel privind existența unui grad de expunere la factorii de risc profesional într-un procent de cel puțin 50% din programul normal de lucru, dispozițiile art. 3 alin.1 lit."h" din Legea nr.263/2010 nu pot fi interpretate în sensul că „instituie un nou criteriu de menținere a încadrării”, deoarece o atare interpretare ar conduce la adăugarea de către judecător a altor condiții decât cele legal instituite.

Rămânând la cadrul legal care reglementează în mod imperativ întreaga procedura de reevaluare a locurilor de muncă, se observă că prin art.2 lit."a" din HG nr.1284/2011 se prevede expres că, prin locuri de muncă în condiții speciale se înțelege „ Locurile de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional existenți pe durata timpului normal de muncă poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a lucrătorilor.”

Modalitatea de redactare a art.2 lit."a" din HG nr.1284/2011 lămurește problema ridicată de apelantă din perspectiva interpretării și aplicării prevederilor art. 3 alin.1 lit. „h" din Legea nr.263/2010, în sensul înlăturării caracterului de condiție suplimentară a procentului minim de timp lucrat în prezența factorilor de risc.

Pe de alta parte, în interpretarea art. 3 alin.1 lit."h" trebuie avute în vedere și prevederile art.30 alin.1 din Legea nr.263/2010 prin care legiuitorul stabilește imperativ categoria profesională pentru care calificarea locurilor de muncă în condiții speciale este condiționată de prestarea activității cel puțin 50% din timpul normal de munca, limitând-o doar la unitățile miniere.

Excluderea celorlalte activități și unități prevăzute în anexele 2 și 3 la Legea nr.263/2010 de la aceasta condiționare, constituie un alt argument ce infirmă maniera de interpretare atribuită de apelantă dispozițiile legale cu privire la care se solicită interpretarea Înaltei Curți.

Opinia instanței

Întrucât cererea reclamantului privește obligarea angajatorului la recunoașterea încadrării activității sale în condiții speciale de muncă începând cu 01.04.2001 – data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 și până la 21.12.2015- data intrării în vigoare a Legii nr. 325/2015 de modificare a Legii nr. 263/2010, instanța are de analizat condițiile cerute de legiuitor în tot acest interval.

Art. 20(3) din Legea nr. 19/2000 prevedea că „Metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale se vor stabili prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și a Ministerului Sănătății, în urma consultării CNPAS.”

- **Art. 1 din Hotărârea nr. 1025 din 28 august 2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale** stabilea:

„a) locuri de muncă în condiții speciale reprezintă acele locuri de muncă unde există factori de risc profesional, care, prin natura sarcinii de muncă și a condițiilor de realizare a acesteia, conduc în timp la reducerea prematură a capacității de muncă, îmbolnăviri profesionale și la comportamente riscante în activitate cu urmări grave asupra securității și sănătății angajaților și/sau a altor persoane;

b) persoanele încadrate în locuri de muncă în condiții speciale sunt angajații care își desfășoară activitatea pe parcursul programului normal de lucru din luna respectivă numai în locurile de muncă definite la lit. a)”

Art. 1 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale prevedea că

„ (1) Începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Locurile de muncă prevăzute la alin. (1) sunt cele din unitățile prevăzute în anexa nr. 2, care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr.1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare.”

Reclamantul este angajatul pârâtei, desfășurându-și activitatea pe remorchere cu motoare de peste 600 CP – *activitate ce se regăsește în Anexa nr. I pct.9 din Legea nr. 226/2006 iar angajatorul său figurează în Anexa nr. II din Legea nr. 226/2006.*

Din interpretarea acestor texte de lege, se poate ajunge la concluzia că, pentru a beneficia de încadrarea în condiții speciale nu era necesar ca salariatul să își desfășoare toată activitatea, respectiv tot programul de lucru în sala mașinilor sau ca aceste mașini să funcționeze în tot acest timp, deoarece singura condiție cerută de legiuitor în ceea ce privește activitatea salariatului se referea la programul normal de lucru din luna respectivă, adică fără detașări, delegări sau concedii precum și existența factorilor de risc profesional.

După intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii s-a stabilit prin art. 30 că „locurile de muncă în condiții speciale sunt cele din ... activitățile și unitățile prevăzute în anexele nr. 2 și 3.”

Societatea pârâtă figurează la poziția 85 din anexa 3, ce cuprinde unitățile care au obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale, în conformitate cu prevederile HG nnr.1025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor și locurilor de muncă în condiții speciale, iar locul de muncă al reclamantului se regăsește în anexa 2 care cuprinde lista cu locurile de muncă încadrate în condiții speciale respectiv, „activitatea desfășurată de personalul navigant din unitățile de transport maritim și fluvial, care lucrează în sala mașinilor de pe navele maritime și fluviale cu capacitate de peste 600 CP.”

Totodată, legea nouă impunea obligația reevaluării locurilor de muncă în condiții speciale de muncă periodic, inițial la 2 ani, iar ulterior potrivit modificărilor legislative, la 5 ani, procedura de reevaluare urmând a fi reglementată prin Hotărâre de Guvern.

La data de 01.01.2012 a intrat în vigoare HG nr.1284/2011 potrivit cu care, sunt „persoane încadrate în locuri de muncă în condiții speciale, lucrătorii care își desfășoară activitatea pe parcursul timpului normal de muncă din luna respectivă numai în locurile definite la lit. a) respectiv în locurile de muncă în condiții speciale definite la rândul lor ca fiind locurile de muncă unde gradul de expunere la factorii de risc profesional existenți pe durata timpului normal de muncă poate conduce în timp la îmbolnăviri profesionale, la comportamente riscante în activitate, cu consecințe grave asupra securității și sănătății în muncă a lucrătorilor”.

HG nr.1284/2011 a reglementat și procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, înființându-se Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

Totodată, s-a instituit pentru angajatori obligația de a solicita reevaluarea locurilor de muncă până la data de 01.07.2013, Comisia având obligația de a emite hotărâri până cel mai târziu la data de 30.09.2013, conform art.12, astfel cum a fost modificat prin HG 1273/2013.

În raport de toate aceste dispoziții legislative, problema care suscită interpretări este legată de posibilitatea ca reevaluarea locurilor de muncă, potrivit dispozițiilor hotărârii de guvern, să lase fără efect dispozițiile dintr-o lege, care prevede atât locul de muncă ocupat de salariat cât și unitatea angajatoare care a obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale.

De asemenea, în condițiile în care legiuitorul nu prevede (așa cum a prevăzut anterior, prin Ordinul nr. 50/1990) ca un anumit procent din timpul normal de lucru să fie în condiții de risc, se pune întrebarea dacă angajatorul poate, cu ocazia reevaluării locurilor de muncă în condiții speciale, să aibă în vedere un astfel de criteriu.

O altă problemă care se pune în discuție este legată de modul în care poate fi interpretat art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 și HG nr.1284/2011 și anume, dacă urmare a procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, s-a emis un aviz negativ de către Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale cu privire la anumite locuri de muncă, se mai poate recunoaște încadrarea în condiții speciale a acestor locuri de muncă, după emiterea acestui aviz, până la intrarea în vigoare a Legii nr.325/2015.

Trebuie avut în vedere faptul că, abia prin art. II din această lege s-a stabilit că „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, angajatorii care, în urma procedurii de reevaluare, nu au mai obținut avizul de încadrare în condiții speciale de muncă datorează contribuția de asigurări sociale în cota prevăzută de lege pentru condiții normale de muncă, aceștia nemaiaivând temei legal pentru încadrarea persoanelor în condiții speciale de muncă.”

Instanța apreciază că, atâta vreme cât este prevăzută în lege încadrarea în condiții speciale a unor locuri de muncă din cadrul societăților cuprinse în Anexa 3 la Legea nr. 263/2010, nu putea fi înlăturată această încadrare decât printr-un act cu aceeași forță juridică, în condițiile în care legea nu a delegat puterea de reglementare, Guvernului, pentru modificarea acestei liste ci, numai pentru stabilirea procedurii de reevaluare.

În acest sens sunt și mențiunile din Hotărârea nr.92/08.08.2013.

Abia prin Legea nr. 325/2015 s-a dat efect rezultatelor reevaluării prevăzute de art. 30 al.2 din Legea nr. 263/2010 în sensul că, printr-un act normativ cu aceeași forță juridică, s-au înlăturat efectele Anexei nr. 3 la Legea nr. 263/2010 în funcție de rezultatul procedurii de reevaluare.

Prin urmare, în opinia instanței, nu este relevant timpul efectiv în care angajații au lucrat în prezența factorilor de risc existenți în locul de muncă ocupat și generați de funcționarea motoarelor cu capacitate de peste 600 CP.

În acest sens Curtea a mai pronunțat de ex. Decizia civilă nr. 88/CM din 7 martie 2017, Decizia civilă nr. 87/CM din 7 martie 2017 și Decizia civilă nr.336/CM din 25 octombrie 2017.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE :**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea următoarelor probleme de drept:

- interpretarea art.3 al.1 lit.h) din Legea nr.263/2010 și art.2 lit.b) din HG nr.1284/2011 în sensul de se stabili dacă, după încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale în conformitate cu art.30 al.1 lit.e) raportat la Anexa nr.2 și 3 din Legea nr. 263/2010, angajatorul poate condiționa angajatului încadrat în astfel de locuri de munca recunoașterea prestării muncii în condiții speciale de expunerea efectivă a acestuia la factorii de risc pentru mai mult de 50% din timpul normal de lucru;

- interpretarea art.30 al.1 lit.e) raportat la Anexa nr.2 și 3 și al.2 din Legea nr. 263/2010 și a prevederilor art.II din Legea nr. 325/2015, în sensul de a se stabili dacă, în situația în care, ca urmare a procedurii de reevaluare a locurilor de munca în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010, s-a emis un aviz negativ de către Comisia pentru reevaluarea locurilor de munca în condiții speciale cu privire la anumite locuri de muncă, se mai poate recunoaște încadrarea în condiții speciale a acestor locuri de muncă după emiterea acestui aviz până la intrarea în vigoare a Legii nr.325/2015.

În temeiul art. 520 al.2 Cod pr.civilă.

Suspendă judecata cauzei până la soluționarea sesizării.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi (...)

PREȘEDINTE,

(...)

JUDECĂTOR,

(...)

Grefier,

(...)

Tehnored.înch. Jud.M.B. C

(...)- 2 ex.